

Προσερχόμαστε για να υπηρετήσουμε

Από τον Αδ.: Τριαντάφυλλο Κοτζαμάνη †
Εθνικό Μεγάλο Διδάσκαλο του Α.·Α.·Α.·Τ.· Μισραϊμ και Μέμφις 1989-2007

Συχνά στις διδασκαλίες μας δεχόμαστε την προτροπή να «υπηρετήσουμε». Τι είναι, όμως, η υπηρεσία, και πώς εκφράζεται στην καθημερινή μας ζωή; Τι αποτελεί πραγματική υπηρεσία; Η αγαθοεργία του Φαρισαίου, ή το μύρο της αμαρτωλής;

Στις ημέρες μας ο όρος «υπηρέτης» δεν έχει καλή σημασία, αποτελεί σχεδόν καταδίκη στα μάτια αυτών που δεν γνωρίζουν **το μεγαλείο** της υπηρεσίας. Κι'όμως, το μοναδικό μονοπάτι που οδηγεί στην πύλη της εσωτερικής οράσεως, είναι το μονοπάτι της υπηρεσίας.

Το μονοπάτι αυτό, είναι ανηφορικό και δύσβατο, είναι ο δρόμος της ανθρώπινης ψυχικής ανόδου, ένα μονοπάτι σπαρμένο με αγκάθια.

Και σαν υπηρεσία δεν εννοούμε βέβαια, πράξεις «καλές» φαινομενικά αγαθές, που πηγάζουν από ιδιοτελείς σκοπούς. Ούτε και γι'αυτές που γίνονται για να μας εξασφαλίσουν τον έπαινο των άλλων.

Υπηρεσία είναι η καθημερινή αδιάκοπη δράση μας που υποκινείται από τον πόνο που νοιώθουμε για την Παγκόσμια ψυχή, από την ενοχή που νοιώθουμε επειδή ο κόσμος μας ολισθαίνει προς επικίνδυνα βάραθρα.

Στην σημερινή εποχή, οι περισσότεροι άνθρωποι μοιάζουν με τον χαρακτήρα που περιγράφει ο Ντοστογιέφσκυ: «Να χαθεί ο κόσμος ή να πιώ το τσάϊ μου; Εγώ θα λέω να πιώ το τσάϊ μου κι'ας χαθεί ο κόσμος.»

Με αυτήν τη νότα να κυριαρχεί στον καθημερινό μας βίο, βλέπουμε τις ηθικές αξίες να διαλύονται, τα έθνη να σαπίζουν, τους λαούς να μετατρέπονται σε άθλια κοπάδια.

Αναρωτιέμαι πόσοι από μας μπορούν ακόμα να χύσουν ένα δάκρυ γι'αυτόν που πονάει, ένα δάκρυ γι'αυτόν που στο μακρύ εξελικτικό μονοπάτι σκόνταψε, έπεσε, και δεν ξανασηκώθηκε. Αναρωτιέμαι, μαζί με τον Οσκαρ Ουάιλντ, ποιός από μας μπορεί να πονέσει για το κρίμα του άλλου;

Ας ρωτήσουμε τον εαυτό μας: «Πόσα δάκρυα χύσαμε για την πάσχουσα Ανθρωπότητα;» Αυτό το τραγικό ερώτημα θα μας θέσει ο φύλακας του Κατωφλίου όταν θα πλησιάσουμε την Πύλη της Φωτίσεως και θα ζητήσουμε να γίνουμε δεκτοί στον Ναό του Φωτός. Κί'αν τα μάτια μας δεν έχουν μέχρι τότε στερέψει από τα δάκρυα που έπρεπε να έχουμε χύσει, τότε θα αντιμετωπίσουμε τον Τρόμο του Κατωφλίου, και θα σταλούμε για πάντα στο βασίλειο του σκοτεινού Βορρά. Γιατί τα δάκρυα είναι αυτά που θα ανοίξουν διάπλατα την θύρα του Ναού, τα δάκρυα που αποτελούν τον θησαυρό των ταπεινών, κι'όχι το θησαύρισμα του μυαλού μας με γήινες γνώσεις.

Η γνώση μας για την ατομική ενέργεια, για τα μυστήρια της ύλης και του κόσμου, δεν είναι αρκετή για να εξασφαλίσουμε την είσοδό μας στον Ουράνιο, Αύλο, Αχειροποίητο Ναό της Θείας του Θεού Σοφίας.

Και, θα ρωτήσετε, ίσως, ποιά μυστικιστική διαδικασία συμβαίνει.

Είναι πολύ απλό. Όταν συντονιζόμαστε με τον συνάνθρωπό μας, γινόμαστε ένα μ'αυτόν. Τότε συμπαθητικά, αρχίζουμε να νοιώθουμε όπως κι'αυτός, γινόμαστε προς στιγμήν, μία ενιαία μονάδα μ'αυτόν. Οι αύρες μας αγκαλιάζονται η μία με την άλλη και πάλλονται σαν ένα κύτταρο. Αν αυτή η συμπαθητική δράση συμβεί και με οποιονδήποτε και οτιδήποτε μας περιβάλλει, η ευαισθησία μας, η αισθαντικότητά μας, διαρκώς μεγαλώνει και καλύπτει ολοένα και περισσότερο από το φάσμα του εκδηλωμένου όντος, μέχρι που τελικά ο άνθρωπος, δια της συμπαθείας (συν+πάσχω), συντονίζεται με το Ολο.

Κί'ο συντονισμός αυτός είναι που ονομάζουμε Κοσμική Συνειδητότητα.

Ο πόνος που αισθανόμαστε για την ανθρωπότητα είναι ταυτόχρονα και δικός μας πόνος και πόνος του Θεού. Γιατί αφού πάσχει ένα τμήμα του Ολου, πάσχει το Ολο, κι'εμείς είμαστε μέρος αυτού του Ολου.

Αγωνία, τότε μας πλημμυρίζει για το μέλλον του Σύμπαντος – άρα και του εαυτού μας – και η αγωνία αυτή μετατρέπεται σε κραυγή που κατατρώνει τα σωθικά και μας ωθεί να σπεύσουμε να γίνουμε Salvadores Dei, Σωτήρες του Θεού. Ριχνόμαστε στον αγώνα αυτών με όλες μας τις δυνάμεις. Κί'ο αγώνας δεν θα σταματήσει ποτέ.

Η υπηρεσία μας προς το Ολο, άρα και προς τον ίδιο μας τον εαυτό, δεν μπορεί να θεωρηθεί ολοκληρωμένη όσο υπάρχει έστω κι'έναν συνάνθρωπός μας που έχασε το δρόμο του μέσα στο σκοτάδι. Και δεν πρέπει να σταματήσουμε να υπηρετούμε τους συνανθρώπους μας, μέχρι να μπορούν να υπηρετήσουν μόνοι τους τον εαυτό τους, μέχρι οι σημερινοί σκλάβοι του σκοταδιού να γίνουν αφέντες της μοίρας τους στο φως της γνώσης.

Πρέπει να συνεχίσουμε να υπηρετούμε έστω κι' αν οι υπηρετούμενοι σπεύδουν αχάριστα να λεηλατήσουν ό,τι ωραίο και φωτεινό έχουμε, έστω κι'αν μας λιθοβολούν και μας σταυρώνουν με την συμπεριφορά τους κάθε μέρα.

Το φως που ανάβει μέσα μας, δυναμώνει καθώς υπηρετούμε και είναι σχεδόν βέβαιο ότι με το φως αυτό ο κόσμος δεν θα χρεωκοπήσει.

Δυστυχώς, όμως, δεν είναι ολοκληρωτικά βέβαιο, γιατί όπως μας πληροφορούν οι Κυρίαρχοι Διδάσκαλοι, η αύρα του πλανήτη μας έχει βαρύνει σε επικίνδυνο σημείο. Κί'εμείς καλούμαστε να σπεύσουμε να συνεργαστούμε μ'αυτούς για να μην χαθεί το Φως. Καλούμαστε να αγωνιστούμε μόνοι, σκληρά και αποτελεσματικά.

Αν σας ρωτήσουν ποτέ ποιό είναι το σημαντικότερο πράγμα στη ζωή, απαντήστε: «ο αγώνας για το σύνολο».

Κί'αν σας ρωτήσουν ποιά είναι η υπέρτατη ευτυχία, στοχαστείτε για λίγο μήπως είναι η υπηρεσία.

Όταν κάποτε θα παρουσιασθείτε στον φρουρό του Κατωφλίου, θα σας ρωτήσει: «Πώς τόλμησες, να κτυπήσεις την Θύρα του Ναού του Φωτός;».

Ίσως, τότε, να μπορέσουμε να του απαντήσουμε: «Με τη δύναμη που μου δίνουν τα δάκρυα που έχυσα για τους άλλους».

Κί'οι πόρτες του Ναού θα ανοίξουν, τότε, διάπλατα, και θα γίνουμε δεκτοί στους κόλπους του Φωτός.